

AIRWOLF

I

GREENBERG

© CHARLIE GREENBERG, 2016

ISBN: 978-80-88091-38-7

VYDAVATELSTVÍ CHARLIE GREENBERG

SLOVO AUTORA

Představ si, že žiješ dva životy. Že když jdeš spát, žiješ jeden život a když usneš, vlastně se probudíš do druhého života. Pořád jsi to ty, ale který svět je skutečný a který je sen?

AirWolf právě tohle prožívá. Jednou je ve vesmíru jako konzultant za planetu Zemi vedoucí mezigalaktický obchod, který se dostane do podivného zvratu událostí. V druhé realitě je obyčejným mladým mužem, který prožívá běžný život se svou manželkou. Tedy až na jednu drobnost... Každý den je neděle. Pořád ta stejná neděle dokola a dokola.

Jediný způsob, jak záhadnou smyčku událostí rozmotat, je se ponořit ještě hlouběji. A co člověk najde, když jde hlouběji? Najde střípky pravdy, kterou možná nechtěl znát. Ale bez ní by nemohl pokračovat dál.

Máš odvahu začít číst?

Ozvalo se rozbití hrnku o podlahu. James otevřel oči a ohlédl se směrem ke dveřím, odkud zvuk přišel. Povzdechl si. Nenapadlo ho, že by mu někdy mohlo udělat radost rozbití hrnku tolik jako v tuhle chvíli.

„Co se stalo?“ zeptala se rozespale Terry.

„Jane asi rozbila hrnek,“ odpověděl James. „Jak ses vyspala?“

„Kolik je hodin?“

„Půl osmé,“ oznámil při pohledu na budík.

„Je neděle, že jo?“

„Je,“ odpověděl zamyšleně James.

Terry znala svého manžela natolik dobře, že jí drobná nuance v jeho hlase neunikla. „Co se děje?“ zeptala se po chvíli.

James se podíval na svou krásnou ženu. Její vlasy byly rozprostřené na polštáři a očima prohlížela Jamese jako rentgen.

„Měl jsem hodně zvláštní a živý sen,“ odpověděl. „Probudil mě až ten hrnek.“

„Taky jsem to slyšela. Co v tom snu bylo?“

„Bylo to celé zmatené. Nejdřív jsem viděl, jak někde v dálce vzlétla kosmická loď. Potom byla chvilku tma a najednou jsem se díval velkým oknem na planetu Zemi z vesmíru. Seděl jsem na nějaké židli a cítil jsem se hrozně zle. Byl jsem malátný, cítil jsem tlak v hlavě - jako praštěný pytle.“

„Co se dělo dál?“ povzbudila ho Terry.

„Dál?“ zamyslel se James. „Dostal jsem do ruky nějakou

krabičku s barevným práškem. Chtěli po mně, abych si trochu vzal a snědl to. Zamotala se mi po tom hlava. Už si jen pamatuji, že někdo vedle mě se rozplácl na zemi. Byla to nějaká holka, asi jí bylo zle. Potom ten hrnek.“

„Co si myslíš, že ti to chtělo říct?“ zeptala se Terry, která věděla, že její manžel je hloubavý typ a za vším něco hledá.

„Nevím. Možná... možná, že bych se měl od něčeho odpoutat. Vzlétnou do vesmíru a pozorovat život z nadhledu.“

„Ještěže se rozbil ten hrnek,“ zasmála se.

Naznačila, aby si za ní James opět přilehl a na chvíli se objali. Nereagoval. Terry měla chvíli pocit, zda to nepřehnal. Raději už nic neřekla.

„Půjdu si zaběhat,“ řekl.

„Normálně neběháš,“ podivila se. „Zvlášť ne v neděli.“

„Já vím. Potřebuju to ze sebe nějak setřepat, vydýchat, dostat to prostě ven. Mám něco koupit na snídani?“

„Mám chuť na tousty a vezmi něco na oběd. Jo, a pokud budou mít, tak mi prosím vezmi nevoňavé vložky. Už mi dochází, tak ať mám do zásoby.“

„Fajn, vrátím se do hodiny,“ oznámil James, když si oblékal sportovní oblečení.

Ještě si vložil peníze do kapsy, vzal klíče a vyběhl z bytu. Terry se za ním dívala. Nebylo to často, ale někdy se mu skutečně zdály těžké sny a po nich se potřeboval uvolnit a vyčistit hlavu běháním, masáží a někdy horkou koupelí. Podívala se z okna na šedivé nebe: „Dnes strávím den v posteli, tam by ani psa nevyhnal.“

James běžel přes křižovátku do kopce, kde zvolil rychlý sprint. Poté, co zabočil do vedlejší ulice, zvolnil. Uvědomil si, že tréninku příliš nedává a rychle se zadýchá. Zvolnil do klusu a nakonec do chůze. Zvolil metodu intervalového tréninku, který jej učil dobrý kamarád. Minutu sprint a potom dvě minuty volné chůze. Tohle střídat okolo půl hodiny. Fyzička se potom zlepšuje mnohonásobně rychleji oproti běžnému vytrvalostnímu běhu.

Běžel po schodech okolo střední školy, cestou kolem rodinných domů a nakonec zamířil ke hvězdárně na kopci v parku. Běžel kolem moderní budovy s velkým teleskopem na střeše. Znovu se mu vybavil sen. Pohled na planetu Zemi, podivný prášek, divný pocit a tlak v hlavě. Sport mu pomáhal, měl dobrý pocit, že vyběhl, i když bylo podzimní chladno, a navíc zataženo.

„O vesmíru se mi zdálo kvůli tomu filmu,“ pomyslel si, když se chvíli vydýchával. „Je to jen náhoda, ale bylo to neskutečně živé a barevné, jako bych tam skutečně byl. Mozek si se mnou pěkně hraje.“

To už běžel z kopce, k obchodu. Vzal si košík a koupil všechno, co si Terry přála. Vyběhl z obchodu a klusem se vrátil domů.

„Dnes se ti nákup skutečně povedl,“ zaradovala se Terry. „Vložky jsi vybral skvěle, mám radost, díky!“

James, kterému běhání pomohlo, se usmál. Dal si teplou sprchu a nasnídal se. Věděl, že se Terry bude odpoledne chtít

dívat na nějaký film a bude se chtít tulin. Proto zasedl k počítači a udělal si přípravu na schůzky, které měl další den. Poměrně nedávno se stal textařem pro firemní zákazníky. Psal pro ně texty na web, pozvánky a slogany. Díky dobrým kontaktům se spojil se zajímavými klienty, kteří byli nadšení z jeho práce, a hned získal zakázky. To, co by jiným trvalo rok, jemu trvalo pár týdnů. Terry vedle sledovala nějaký dokumentární pořad na internetu.

Až do odpoledne si James myslel, že už je po divokém snu v pořádku. Opak byl pravdou. Neměl příliš chuť k obědu a jídlo mu neudělalo moc dobře. Pořád se divil, že mu mozek dává tak zabrat, protože si nejspíš jeho vědomí myslelo, že let vesmírnou lodí skutečně absolvoval.

Po obědě s Terry vybrali film, který stáhnou z internetu. Večer se na něj chtěli podívat a užít si sami sebe. Moc času neměli. Mladí manželé, jedni z mála v okolí, kteří se rozhodli, že spolu chtějí zůstat po zbytek života. Navzájem si maximálně seděli životní filozofií a také protože oba příliš nemuseli společnost. i přestože se na veřejnosti prezentovali jako energičtí lidé, nic jim nedělalo větší radost než být sami nebo nanejvýš s tím druhým.

Odpoledne už James moc práce neudělal. Počasí bylo neinspirativní a chtěl si v neděli odpočinout. Předešlé odpoledne strávil u spolupracovníka a připravovali velkou kampaň pro novou firmu. Raději na chvíli rozjel počítačovou hru. Ta mu pomáhala odpojit se od běžného života.

Večerní film byl zábavný. Terry se nejdřív bála, že to bude absolutní průšvih a že jí to nic nedá. Nakonec se oba nasmáli. Hlavně mohli být chvíli spolu a užít si zábavu společně.

„Dobrou noc,“ popřála Terry svému manželovi.

„Dobře se vyspi,“ pohladil ji James po vlasech.

Zhluboka se nadechl. Užíval si příjemné chvíle, ticha a tmy. Oči se mu začaly zavírat, když jím náhle projel šok. Celý se zatřásl a rozmáchl se rukama kolem sebe, ve snaze se něčeho chytit. Najednou si uvědomil, že sen, který předešlou noc měl, nebyl jen sen.

„Konzule AirWolfe,“ ozval se mužský hlas z dálky. „Konzule, probud'te se.“

„Co je?“ zeptal se malátným hlasem. „Co se děje?“

„Je zpět, odneste ho na pokoj. Dejte mu další dávku hydropaminu a udržujte ho při vědomí. Ať je u něj jeho konzultantka.“

Svět byl mlhavý a nekonkrétní. Nemohlo mu však uniknout, že skrze velké okno vidí planetu Zemi, jak se klidně otáčí ve vesmíru. Zamrazilo ho a polil jej studený pot.

„Kde to jsme?“ vypravil ze sebe.

V tu chvíli ucítil injekci v levé paži. Sykl bolestí. Sestře se příliš nepovedlo zacílit.

„Pane konzule,“ řekl ženský hlas, „jste na vesmírné stanici Prime 12.“

„Jste mi povědomá,“ dostal ze sebe poblouzněný AirWolf.

„Jsem vaše osobní konzultantka Rain, pane.“

Náhle se svět zaostřil. AirWolf rukou odehnal muže, kteří jej vedli.

„Výborně,“ řekl. „Potřebuji výpis svých aktivit. Kdy začínáme?“

Rain se podívala na dva mediky, které AirWolf už nepotřeboval, a poslala je mávnutím ruky pryč.

„Zde je váš seznam dnešních aktivit,“ řekla černovlasá, přitažlivá žena. AirWolf si ji nenápadně prohlédl. „Nezapomeňte především na setkání s vrchní radou za hodinu zemského času.“

„Co se bude probírat?“

„Seznámení s misí a vaší rolí, pane.“

„Ukažte mi můj pokoj. Potom můžete jít, Rain.“

„Tudy, pane,“ vedla jej konzultantka.

Dovedla ho do pokoje, jenž měl okno do volného vesmíru. Díval se směrem, kde, podle hvězdných map, cestoval Jupiter prostorem. Pokoj byl strohý, ale moderní. Na pracovním stole jej čekal připravený počítač. v místnosti hrála příjemná hudba a první, co ucítil, byla vůně hořícího krbu, který byl pouze zobrazený na velké televizi, a pomocí aroma hořícího dřeva se šířila vůně.

„Mohu pro vás udělat ještě něco, pane?“ zeptala se Rain.

AirWolf se na ni zadíval a zcela neskrytě si ji prohlédl od hlavy až k patě a nazpět. Konzultantka předstírala, že se to nestalo.

„Jste laskavá, to bude vše. Sejdeme se za hodinu u zasedání rady.“

„Kdybyste cokoliv potřeboval, pane, jsem kdykoliv na příjmu.“

„Děkuji,“ řekl a dal najevo, že Rain může odejít.

Automatické dveře se zavřely. Nastal klid. AirWolf se zadíval na vesmír. Byl nekonečný a krásný. Prázdný, klidný a tichý. Zhluboka se nadechl. Až v ten moment si uvědomil, že měl zvláštní sen o životě na Zemi. Blondýna Terry, vzpomínal si. Její jméno se mu líbilo. Byla přesně jeho typ a měla něco do sebe.

Náhle ucítil další vlnu meziatmosferické nevolnosti. Na chvíli se musel přidržet stolu. Rychle odezněla. Zhluboka se nadechl. v jeho mysli se ukázalo několik vzpomínek. Neuměl je zařadit. Donutily jej zamyslet se nad tím, jak se vzal tady. Na stanici Prime 12, ve vesmíru nad planetou Zemí.

Nemohl si na nic vzpomenout. Na nic, co bylo před tím, než se objevil tady. Ze zmateného zamyšlení jej vyrušilo zapípaní komunikátoru.

„Pane, podle grafů jste právě měl malou meziatmosferickou nevolnost. Je vše v pořádku? Jsem na cestě k vám.“

„Jsem v pořádku, konzultantko Rain,“ řekl klidně AirWolf.
„Rád vás budu mít u sebe.“

Otevřely se dveře.

„Je něco, co bych měl před velkou radou vědět?“ zeptal se AirWolf.

„Ne, pane, veškeré informace získáte na místě,“ odpověděla

strojeně Rain.

„No tak,“ zasmál se, „uvolněte se trochu,“ vybídl konzultantku. „Máte ráda tanec? Jste až příliš krásná na to, abyste byla tak strojená.“

V tu chvíli začala hrát příjemná romantická hudba.

„Uvolněte se,“ vyzval ji mile.

„Ne, pane, to by bylo nevhodné,“ řekla pevně.

„Jste přeci moje konzultantka, je to tak?“

„Ano, pane.“

„Nepracuje se mi ve vaší blízkosti dobře, jste napjatá, nemohu vedle vás tvořivě myslet. Uvolněte v sobě trochu své spontaneity a inspirace, otevřete se svým přirozeným pocitům.“

Když AirWolf mluvil, nebylo snadné mu odolat. Rain se stále tvářila vážně. Bylo na ní však vidět, že ji znervózňuje.

„Jste nádherná a mladá, máte v sobě tolik citu a vnímavosti. Musí vás dusit být svázaná ve své roli konzultantky. Můžeme být mnohem silnější, když se otevřeme jeden druhému a najdeme společnou energii.“

„Pane,“ přerušila jej Rain, „vidím, že je vše v pořádku. Odcházím. Setkáme se na radě. Přijďte v čas.“

Konzultantka vyběhla ze dveří. Zavřely se za ní.

AirWolf se chvíli cítil zvláštně. Jakoby to vůbec nebyl on.

Na holografickém displeji svého počítače měl připravené uvítání na Prime 12 s videoklipem na velkou televizi, který představil, jak Prime 12 funguje, kde jsou veškerá odpočinková centra, pracovní centra a záchranné moduly naváděné na základnu na Zemi. Počítač mu nabídl vyjmutí přenosného

zařízení, které v sobě mělo navigaci stanicí, komunikátor s konzultantkou Rain a připojení na vnitřní síť, kam chodily důležité informace ze světa dole na Zemi. Už byl čas vyrazit na velkou radu.

„Zdravíme vás, AirWolfe,” řekl bělovlasý muž s ostrou tváří.

„Rád vás poznávám, pane radní Bernhaime,“ řekl uctivě konzul.

„Děkuji,“ řekl tvrdě a bez emocí radní.

Rain konzula uvedla na místo v lóži mezi ostatní spolucestující z transportu. Mlhavě si je pamatoval. Čtyři ženy a dva muži. Vypadali klidně. AirWolf cítil, že nejsou zmatení, jako on.

„Vážená rado, ctění konzulové,“ promluvil radní Bernhaim. „Dnes jste byli transportováni po měsících příprav. Nyní trpíte dočasným výpadkem paměti, který se během dnů napraví, a budete si vzpomínat na vše potřebné. Meziatmosferické lety zatím mají tyto nežádoucí účinky. v případě potřeby se obračejte na své konzultanty, pomohou vám.

Nyní k věci. Byli jste sem transportováni jako konzulové pro mezisoustavní vyjednávání v záležitosti Ramanaků a lidí. Tato loď je plně vybavená bitevní jednotka, která byla stvořena pro obranu Země před narůstající nejistotou z vedlejší soustavy planet. Technologie Ramanaků jsou pokročilejší, mají již velmi funkční systémy pro převedení světla do smrtícího paprsku. My jsme však díky géniům dvacátého století velmi silní. Atomové

a vodíkové zbraně jsme dokázali upravit, že by mohly zničit třeba celou planetu, kdyby to bylo potřeba.

Nejdříve jsme dostávali výzvy ke kapitulaci, že jinak Ramanakové napadnou Zemi a vezmou si naše zdroje nerostných surovin násilím. Když jsme ukázali svou sílu proti několika jejich jednotkám, rozhodli se přistoupit na vyjednávání o míru a spolupráci.“

AirWolf poslouchal pozorně. Měl z Bernhaima zvláštní pocit. Byl tvrdý, nesmlouvavý a rozhodnutý bojovat, ničit a vraždit, pokud to bude jen trochu nutné. Vlastně působil, že by mu to dělalo i radost.

„Nyní nastala chvíle, kdy máme vyjednávat o výměně technologických plánů a surovin, které mohou pomoci vývoji obou civilizací na novou úroveň. Tohle je váš úkol, vážení konzulové. Byli jste vybráni na základě předpokladových testů ze školy, grafologie, astrologie, mapování osobnosti, transakční analýzy a mnoha dalších testů, které ukázaly, že vás sedm jste nejlepší a nejsilnější z celého lidstva pro vyjednávání tohoto rozměru a charakteru.

„Prosím, mohl byste být konkrétnější?“ ozval se jeden z konzulů vedle AirWolfa.

„Ano pane, Pointere,“ řekl Bernhaim. „Přesně jak bych od vás očekával. Trefně a přesně. Pojd'me k podstatě.

Chceme od Ramanaků získat technologii Airis a veškeré prvky nutné ke konstrukci tohoto vynálezu. Airis je přístroj, který dokáže simulovat sluneční svit bez nákladů, čtyřia dvacet hodin denně, se stejnou intenzitou. Mohli bychom tak získat

světlo, teplo, čistou vodu a mnoho dalšího, co svět potřebuje, bezplatně a pro všechny.“

„A co chtějí oni?“ zeptala se žena sedící v lóži před AirWolfem.

„Trefná otázka, EarthValue, dostáváte svým předpokladům. Fascinující.“

„Zájem Ramanaků je v nerostných surovinách,“ odpověděl Bernhaim.

„V jakých?“ doplnila EarthValue.

„Čekali byste zlato a stříbro? Prvky, které dávají život všem našim technologiím? Potom se mýlíte. Mají zájem o mnohem nenápadnější a neznámé prvky. Jsou to roventárium, barnumium a tremixolineum. Tyto prvky znát nebudete, jsou velmi výjimečné a lidstvo je zatím neumí využít. Ramanakové mají citlivé senzory. Na naší planetě zjistily velký výskyt těchto prvků. Je velmi složité je získat v čisté formě. Na jejich planetě měli jen velmi malou zásobu a od nás chtějí část našich zásob.“

„Jakou hodnotu má tato směna pro Zemi a jakou pro Ramanaky?“ zeptal se třetí konzul z transportu.

„TrueBalance, jste úžasný člověk. Děkuji za otázku.

Směna je poměrně složitá. Nevíme, jak velkou hodnotu mohou prvky roventárium, barnumium a tremixolineum mít v budoucnosti. Naše technologie ani odhady nejsou schopné hodnotu jasně určit. Ani nevíme, jak moc se rovná zisk technologie a prvků k sestrojení Airis výměně za prvky z naší planety.

To je váš úkol. Zjistěte, jakou má skutečnou hodnotu směna

mezi našimi planetárními soustavami. Za dva dny máme mít předjednání se zástupci Ramanaků zde na Prime 12. Vaši konzultanti vám předají veškeré informace ve správný čas. Nyní si jděte odpočinout. Zítra vás čekají schůzky jeden na jednoho mezi sebou a na závěr přípravné jednání.“

AirWolf náhle na tváři Bernhaima uviděl cosi nepřírozeného. Měl jasný pocit, že se teď chystá udělat něco nepravého. Neuměl to však jinak pojmout.

„Jedná se o největší obchod v dějinách lidstva a my musíme být lépe připraveni než Ramanakové. Na jednáních leží budoucnost lidstva.“

Ostatní konzulové kývli na souhlas a postupně opouštěli jednací sál. AirWolf je následoval.

„Pane, ve svém dataletu máte aktualizován svůj program na následující dny. Také máte doplněny aktivity a relaxační procedury. Nyní vás čeká večeře a potom šest hodin spánku. Mohu vám ještě nějak pomoci?“

„Jste velmi laskavá, je to vše,“ řekl nepřítomně AirWolf.

„Nyní mě prosím následujte. Máte společnou večeři s ostatními konzuly.“

Ostatních šest konzulů bylo podle AirWolfa skutečnou elitou Země. Zástupce rady představil jednotlivé konzuly a jejich poslání na této misi. TrueBalance znala a vnímala dokonale hodnotu věcí, služeb, prakticky čehokoliv. EarthValue velmi věrně znala potřeby Země a lidstva. Pointer byl muž, jehož dovedností bylo vracet diskuzi k tématu a držet hlavní linii.

Insider měl svou dokonalou znalost technologií a jejich užitku, hodnoty a poslání. LeanTime byla expertem na konspirační teorie a jejich rozlišení či nalezení případných podobností. MindTrail byla žena s neskutečnou pamětí a schopností kdykoliv vyvolat vzpomínku či historický fakt s neskutečnou přesností. a nakonec AirWolf, který byl prezentovaný jako konzul, který měl mít poslední slovo při obchodním jednání s Ramanaky.

Ten večer se však jako řečník neprojevil. Nemluvil vůbec. Byl zadumaný a přemýšlel nad celou transakcí.

Po večeri ho Rain doprovodila do pokoje. Unavený po náročné cestě a po množství informací z rady měl touhu okamžitě usnout a přesně odměřených šest hodin odpočívat. Oči se mu zavíraly. Cítil, jak se tělo uvolňuje a přichází spánek.

... náhle se ozvalo rozbití hrnku o podlahu.

„Co se stalo?“ zeptala se rozespale Terry.

„Jane asi rozbila hrnek,“ odpověděl bezmyšlenkovitě James.

„Co se to sakra děje?“

„No tak se na ni nezlob, byl to jen hrnek.“

„To nemyslím,“ řekl James a vstal z postele.

Otevřel okno a zhluboka se nadechl.

„Co je? Není ti dobře?“ zeptala se udivená Terry.

„Já, no... wau, měl jsem pěkně divný sen!“ řekl ve snaze se probrat. „Byl jsem konzulem na Prime 12, vesmírné stanici, a měl jsem společně s partou elitních lidí udělat nějaký obrovský obchod mezi soustavami planet. Však jsem ti to vyprávěl včera ráno. Dnes to normálně pokračovalo.“

„Včera?“ podivila se Terry. „Včera jsi mi nemohl nic říct. Ráno jsem vůbec nebyla doma.“

„Cože?“ podivil se James. „Včera ráno jsem měl sen, vyprávěl jsem ti o tom.“

„Ne, nevyprávěl,“ řekla pobaveně.

„Jane,“ zavolal James.

„Promiňte, fakt moc promiňte,“ zaslechl hlas od spolubydlící, když se blížil do kuchyně.

„Nerozbilas náhodou hrnek i včera?“

„No dovol! Mně se to stane jednou za sto let! Zase tak moc se snad nestalo, jasný?“

„Klid,“ podivil se. „Jen se ptám. v pohodě?“

„Jo, dobrý. Promiň,“ řekla Jane a začala zametat stěpy.

„Co se sakra děje?“ zeptal se sám sebe.

„Jdu si zaběhat,“ řekl, když se oblékl, a vyběhl ven.

Během trasy k hvězdárně se snažil vybavit si co nejvíce detailů. Jak se jmenovali ostatní konzulové, hlavní radní, jeho asistentka.

„Pointer, EarthValue, TrueBalance, LeanTime, jak se jmenovali ostatní? Ten chlap, co nám o tom říkal, byl Branholm, Brinham, Bernhaim. Určitě Bernhaim. Moje asistentka se jmenovala Rain. Určitě. a nebyla to asistentka, ale

konzultantka. To je to slovo.

Pamatuji si až moc konkrétních věcí na to, že to byl jen sen.“

Doběhl do obchodu, kde nakoupil na tousty, nevonící vložky pro Terry a ještě nějaké ovoce.

„Jak jsi věděl, že mám chuť na tousty?“ zeptala se ho manželka, když přišel domů.

„Věděl jsem to, protože sis o to řekla, nevzpomínáš si?“

„Neřekla, vyletěl jsi jako střela. Psala jsem ti zprávu, ale telefon máš na stole.“

„Tohle už je fakt divný,“ řekl si v duchu a raději si dal studenou sprchu.

Nesnášel studenou sprchu. Mnohem raději se nahříval. Doufal však, že ho studená voda probudí, on si uvědomí, že měl jenom divný sen. Probere se a všechno bude šlapat jako hodinky. v ledové vodě si vzpomněl, že si potřebuje udělat přípravu na zítřejší schůzky kvůli textaření s novými klienty. Vzápětí si uvědomil, že už to dělal včera. Že by dnes mělo být pondělí, ale vše vypadá jako neděle?

Ještě mokrý vyběhl ze sprchy, aby otevřel notebook s připravenými podklady na schůzku. Vyťukal heslo, otevřel dokument a ztuhl. Všechna včerejší práce byla pryč.

„Já jsem si to snad neuložil,“ zanádal si. „Takže znovu, no to snad ne!“

„Co se děje?“ zeptala se Terry zcela bez legrace. „Fakt vypadáš, že je něco špatně.“

„Ach jo, neuložil jsem si včerejší práci.“

„Tu co jste dělali se Stevenem pro toho nového klienta?“

James bez odpovědi klikl na vedlejší složku a otevřel soubor, který připravovali se Stevenem. Veškerá data v něm byla. Nechyběla ani čárka.

„To je v pořádku,“ zamumlal.

„No tak vidíš, jaká další práce by ti měla chybět? Včera ses od něj vrátil pozdě a už jsi počítač nezapínal.“

„Tohle je zmatek. Nechápu nic,“ řekl znechuceně, když se sesunul na židli. „Řekni mi, jak je možné, že jsem včera, ještě včera, prožil celou neděli s tebou. Vařili jsme si, dívali jsme se na film. Potom mám noc, kdy se mi zdá o nějaké vesmírné stanici, neskutečně živý sen, a dnes se probudím a je zase neděle. Jdu běhat, nakoupím na tousty a vložky, o které sis neřekla a nikdy neříkáš, bylo to snad poprvé, co jsem ti něco takového kupoval a ... Co se to sakra děje?“

„Možná už je tvoje fantazie tak květnatá, že nerozeznáš sen od plánu a od reality. Možná se ti to všechno jen zdálo.“

„Možná, ale můžu ti říct, že je to vážně mimo. Už ani nevím, kdo jsem a čí jsem.“

Terry udělala dva kroky k posteli. Její noční košile sjela k zemi. Podívala se na Jamese a usmála se.

„Rozhodně je jasné, že jsi můj.“

Nedokázal své krásné ženě odolat.

Po nádherné chvíli společně usínali. James cítil, jak přichází spánek, a přál si, aby se všechny ty podivné sny vytratily a on byl zase v pohodě.

„Konzule AirWolfe, již je čas vstávat,“ ozval se příjemný ženský hlas.

AirWolf se posadil na posteli. Podíval se z okna do vesmíru.

„Co je tohle za sny?“ zeptal se sám sebe.

Rozhlédl se po prostoru a promluvil k televizi, kde viděl tvář Rain: „Ve vesmíru se asi neříká dobré ráno, mám pravdu?“

„Pravděpodobně ne, pane,“ řekla Rain. „Leda byste právě teď bydlel v Tokiu, tam je sedm hodin ráno a svítá.“

„Jaký je dnes program?“ zeptal se netečně.

„Za deset minut máte snídani s konzulem Pointerem, pane. Následně se sejdete s TrueBalance, LeanTime a na oběd jdete s EarthValue. Další schůzku máte po obědě s MindTrail a následně s konzulem Insiderem. Po schůzkách máte relaxační masáž a následně společnou večeři se všemi konzuly.“

„Jdu si dát sprchu. Setkáme se u snídane s Pointerem.“

„Budu vás očekávat v zasedací lóži, pane.“

Pointer byl, upřímně řečeno, otravný. Uměl sice skvěle vystihnout podstatu debaty, ale na druhou stranu jí nedával žádnou volnost. AirWolf celých pětáctýřicet minut trpěl nudou. Vybízela Pointera, aby mluvil on. Pokládal mu otázky a Pointer se neustále vyptával, proč se ptá právě na tohle a ne na něco jiného.

TrueBalance byla mnohem zajímavější. Rozhovor s ní byl volnější a přirozený. Dokázala vyvažovat pracovní i osobní

témata, aby se oba cítili příjemně. AirWolf z ní cítil, že se jim bude spolupracovat dobře. Při vyjednáváních s Ramanaky ji bude chtít mít na blízku.

LeanTime měla schopnost hledat postranní úmysly. Dokázala pracovat s konspiračními teoriemi a hledat na nich střípky pravdy. Vysvětlila AirWolfovi, že většina konspiračních teorií je založená na malém kousku pravdy. Její skvělou dovedností bylo zjistit, která z informací je skutečná. Při vyjednávání bylo jejím úkolem zjistit, které z informací předávané Ramanaky mají pravdivý základ. Očekávali totiž především nepravdivé, nebo pokřivené informace.

Oběd měl s EarthValue. Žena dýchající pro planetu Zemi mu byla z nějakého důvodu zatím nejbližší. Jedli společně zeleninový salát a popíjeli přírodní proteinový nápoj. Fascinovalo ho s jakou citlivostí a jemností vnímá EarthValue planetu, jak vnímá energii Golfského proudu, s jakou důležitostí mluví o hloubce Mariánského příkopu a o pohybu tektonických desek v Asii. Oproti ostatním setkáním se mu nechtělo debatu ukončovat. Rain jej však vyzvala, aby si šel na hodinu odpočinout a připravil se na setkání s MindTrail a Insiderem.

„To je tady tak málo lidí?“ zeptal se své konzultantky.

„Na stanici je tisíce pracovníků, kteří se starají o chod a provoz. Jsou v jiné části. Konzulové mají mít klid a maximální komfort, proto se s nikým nesetkáváte, pane.“

„Zajímavé, odpočinu si a setkáme se za chvíli s MindTrail,

je to tak?“

„Ano, pane.“

Příjemné ticho pokoje zklidňovalo myšlení AirWolfa. Ze všech dojmů z ostatních konzulů zůstala jen jediná myšlenka. „Jestli mám mít poslední slovo, na základě čeho se mám rozhodovat a proč zrovna já? Ty lidi, se kterými jsem se setkal, vědí mnohem víc, umí mnohem víc. Zeptám se na to Rain.“

Setkání s MindTrail mělo být podle AirWolfa zajímavé. Opak byl pravdou. Bylo to jako sedět hodinu s encyklopedií a poslouchat hromady faktů, údajů, dat a dalších zbytečností. AirWolf se nudil. Diplomatically však hrál roli zaujatého konzula, který získává informace o spolupracujících osobnostech.

„Díky bohu, že už je konec,“ ulevil si sám pro sebe.

Insider byl neskutečně nadaný technolog. AirWolf měl za to, že to bude jen trochu lepší IT specialista, ale to se mýlil. Byl to člověk, který dokonale znal technologie a zároveň znal jejich skutečné uplatnění, hodnotu a dokázal určit, jak bude možné Airis využít. Rozváděl teorie o tom, jak by se mohl svět změnit a jaké dopady by technologie mohla na lidstvo mít za rok, za pět let, ale i za sto let.

„Při jednání s Ramanaky chci vedle sebe mít především EarthValue a Insidera,“ řekl své konzultantce, když spolu šli do relaxačního modulu na masáž.

„Zařídím to, pane.“

„A také bych rád věděl, proč zrovna já mám mít poslední

slovo při rozhodování o obchodu mezi Ramanaky a námi. Můžete mi tyto informace poskytnout?“

„Ano pane,“ odpověděla rozhodně. „Podle předpokladů, se kterými jste se narodil, podle všech vašich testů ze škol a vašeho života na Zemi bylo diagnostikováno, že umíte nejlépe ze všech lidí na světě uzavřít případ, sečíst všechny klady i zápory, a najít nejlepší řešení a rozhodnout o něm.“

„Pořád si nemohu na nic vzpomenout,“ postěžoval si AirWolf, když se snažil vybavit si, co se dělo během jeho osobního života na Zemi.

„Brzy se vzpomínky vrátí, pane,“ vyhrkla Rain.

V její reakci postřehl patrnou nepřírozenost. Rozhodl se zkusit ji dál.

„Můžete mi o mně říci něco více? Než si sám vzpomenu. Co jsem dělal na Zemi?“

„To teď není důležité,“ snažila se říct přirozeně. „Podle vašeho předešlého života byste nemohl usoudit, že byste se na svou roli hodil.“

„Proč ne? To pouze lidé z Prime 12 dokáží rozeznat skutečnou hodnotu lidí? To jsem si o sobě nemohl myslet už dávno, že bych uměl najít nejlepší řešení a nakonec o něm uměl rozhodnout?“

Rain znejistěla. AirWolf se cítil silný. Vedl debatu k výsledku, který ho začal zajímat. Svou sílu neprojevil, nechal ji ukrytou v sobě a dál se ptal jakoby nic, jako by se chtěl zabavit při cestě na masáž.

„Znamená to, že jsem se na Zemi svobodně rozhodl, že

tento obchod podpořím a najdu správné řešení? Je nepříjemné si nevzpomínat, velmi ocením vaši pomoc.“

„Ano, znamená to, že jste se chtěl vyjednávání zúčastnit, pane,“ řekla nepřesvědčivě.

„To je velmi zvláštní. Když jsem přeci na Zemi nevěděl, že mám tyto dovednosti, co by mě vedlo k rozhodnutí zastávat roli konzula, který má o celé transakci nakonec rozhodnout?“ nadhodil otázku spíše řečnický.

„Byl jste předem informován o tom, že máte vhodné předpoklady pro tento úkol,“ řekla naučenou větu Rain.

AirWolf hned rozpoznal, že našel slabinu celého plánu. Chtěl položit další cílenou otázku. Byl však přerušen.

„Jsme na místě, pane. Užijte si svou masáž. Až budete hotov, čeká vás večere se všemi konzuly a konzultanty v hlavním sále. Kdybyste cokoliv potřeboval, stačí mi zavolat přes datalet.“

„Děkuji, uvidíme se později,“ rozloučil se.

Díval se přitom na recepční relaxačního modulu. Škrobeně se na něj usmívala. Měl pocit, že něco není v pořádku, že něco není, jak mu říkají.

V jedněch z několika dveří se ukázala krásná Thajka, která jej uvedla do luxusního pokoje. Vůně levandule, příjemné teplo, silně ionizovaný vzduch a jemné ruce Thajky May příjemně uvolňovaly tělo AirWolfa. Myslí se mu stále honila slova předchozího rozhovoru. Také si uvědomoval, že se paměť vůbec nezlepšila. Necítil žádnou změnu, návrat vzpomínek či pocitů. Zdálo se mu to divné. Navíc se mu vybavil obraz krásné

ženy ze snu. Chvíli si musel vzpomínat, jak se jmenuje.

„Terry,“ blesklo mu myslí.

Večeře s konzuly byla překvapivě zajímavá. Bernhaim jim ukázal několik obrázků, jak Ramanakové vypadají, jaké jsou jejich zvyklosti, způsob života, myšlení a silné stránky. AirWolf celou poradu neříkal nic. Skládal si dohromady informace, hledal, jakým způsobem budou nejspíš vyjednávat a na co budou tlačit.

„AirWolfe,“ probralo jej ze zamyšlení oslovení Bernhaima, „vaším úkolem bude předjednání pouze vnímat. Smyslem setkání je, abychom zjistili skutečné motivy. Vaším úkolem je najít jejich slabiny, místa, kde můžeme v případě nutnosti zatlačit, abychom získali nějakou výhodu.

Celé jednání povede Pointer. Držte linii debaty podle připraveného schématu, které vám právě nahráváme do dataletů. Jednání nesmí trvat déle než třicet minut.

LeanTime, dávejte si pozor na úhybné manévry a snahu představit vám polopravdy, nebo neúplné informace. Vy ostatní buďte soustředění a vnímejte celé jednání. Až Ramanakové opustí naši loď, projdeme si společně informace a závěry.“

Konzulové souhlasili. Konzultanti je odváděli do pokojů, aby se připravili na náročný den.

„Jaký je zítřejší program?“ zeptal se AirWolf, aby Rain zdržel ve svém pokoji.

„Hned ráno jdete na třicet minut cvičit jógu, následně máme společnou snídani, abychom provedli přípravu předjednání.

Následuje přípravné setkání se všemi konzuly a okolo poledne očekáváme přilet Ramanaků, pane.“

„Okolo poledne tokijského času?“

„Ne, pane. v poledne pekingského času, máme mírný posun.“

„Dobrá, existuje vůbec nějaký čas pro Prime 12?“

„Ano, pane.“

„Kolik je tedy hodin? Proč tady vůbec nejsou nikde hodiny. Ani na displeji je nemám.“

„Jako konzul máte mě, abyste věděl, na co je správný čas. Vše je pro vás pečlivě naplánováno.“

„Rain?“ zeptal se mile AirWolf. „Proč jste tak upjatá?“

„Dobrou noc, pane,“ řekla kvapně namísto odpovědi.

Otočil se zády ke dveřím. Začínalo to být ještě podivnější, než si předtím myslel. Buď do něj byla Rain zamilovaná a nedokázala si s tím poradit, anebo, a tomu by věřil víc, má za úkol celou pravdu tajit.

Po příjemné sprše si lehl na postel. Chvíli se díval na nekonečný vesmír, až se ho nakonec zmocnil spánek.

... náhle se ozvalo rozbití hrnku o podlahu.

„Co se stalo?“ zeptala se rozespale Terry.

„Jane rozbila hrnek,“ řekl James.

Rozhlížel se okolo sebe. Byl v pokoji s Terry, svou krásnou manželkou, a opět byla neděle.

„Nechceš se tam jít podívat, jestli je všechno v pořádku?“ vytrhla Jamese ze zamyšlení otázka.

„Určitě se nic nestalo,“ řekl konejšivě, protože věděl, že se skutečně nic nestalo. Už se dělo totéž potřetí za sebou. k tomu všemu ten divný sen, který stále pokračoval. Vzpomněl si na tvář konzultantky Rain. Její upjatý výraz předtím než odešla a zavřely se za ní dveře. Zítra mají mít jednání s Ramanaky.

„Co to je? Co se to se mnou děje?“ zeptal se polohlasně.

„Jsi v pohodě, Jamesi?“ zeptala se Terry.

„Nevím,“ odpověděl.

Vstal z postele a rovnou udělal padesát kliků, aby se prokrvil a rozdýchal, potom zamířil do sprchy.

„Moc se omlouvám,“ začala mluvit rychle spolubydlící Jane.

„Byl to jen hrnek,“ řekl klidně James.

Měl neodbytný pocit, že se zítra stane totéž. a pokud se má pořád dokola rozbíjet jen jeden hrnek, tak o nic nejde.

Sprcha mu pomohla se probrat. Setřepal ze sebe divný pocit a poměrně úspěšně si namluvil, že se mu to celé jenom zdálo, byl to dlouhý sen a určitě to má nějaké logické vysvětlení. Určitě!

V kuchyni ho čekala snídaně s Jane a Terry. Uvědomil si, že nešel běhat ani nakoupit, jak to udělal předešlé dny.

„Nepotřebuješ náhodou vložky?“ zeptal se Terry jakoby náhodou, když otevřel lednici.

„Potřebuju.“

„Nevoňavé?“ skočil jí do řeči James.

„Páni, ty jsi dnes pozorný. Víš, že ty vůně jsou chemie, a nechci si tam dolů dávat nic závadného. Některé ženy kvůli tomu nemůžou otěhotnět nebo mají fakt nepěkné problémy.“

„Zajdu do toho obchodu, jsi pro?“

„To bys mi udělal radost,“ řekla a vstala od stolu.

Objala manžela a políbila ho.

James vyšel z domu pod zataženou oblohu. v obchodě byl za chvíli, vybral zcela automaticky vložky, které koupil už dvakrát v předešlých dnech a udělaly Terry radost. Snažil se nemyslet na to, že se celá neděle znovu opakuje.

„Pokusím se udělat něco jinak,“ řekl si, když vstupoval do bytu.

„Terry?“ zavolal.

„Ano?“

„Chtěla bys dnes na výlet?“

„Jé! Ty bys se mnou někam jel?“

„Oblékni se, vezmi s sebou nějaké jídlo a vyrazíme.“

Terry se hned dala do oblékání a líčení. Nabalila svačinu a lahev pití. James mezitím vymýšlel, kam pojedou.

„Škoda, že je tak zataženo, co?“

„To nevádí, užijeme si to i tak,“ odpověděl.

Sedli do auta zaparkovaného před domem a vyrazili za město. Projížděli potemnělou krajinou a měli čas si povídat.

Terry milovala cestování, ježdění na výlety a James to zase nesnášel. Nebavilo ho to, neměl z toho radost, byla to ztráta času, který mohl investovat do svého podnikání. Dnes to však bylo jiné. Už potřetí za sebou probíhala stejná neděle, ve stejném počasí, po stejně divném snu o velkém meziplanetárním obchodu. Veškerá práce, kterou by dnes udělal, by nebyla zítra pravdou. Poslouchal Terry, jak vypráví o setkání s kamarádkou, pozoroval ubíhající cestu a krajinu okolo.

„Podívej, támhle svítí slunce,“ vypískla radostí a ukázala na protější kopec.

Mraky se necelou hodinu jízdy od města začaly trhat a na zem prosvítaly paprsky. James odbočil na nejbližší křižovatce, aby se na chvíli nechali zalít paprsky slunce.

Zastavili a vystoupili z auta. Slunce krásně hřálo. Rozhodli se vyjít kousek po polní cestě k malé kapličce na kopci.

„To je úžasné místo,“ byla Terry spokojená.

Jamesovi nevadil výlet tolik jako obvykle, ale ani tak ho moc nebavil. Neřekl nic.

Kaplička byla opuštěná a vchod zamřížovaný. Uvnitř byla vidět postava panenky Marie na oltáři. Manželé se posadili na schody a nechali na sebe dopadat slunce.

„Jsi se mnou šťastná?“ zeptal se James.

Terry hned neodpověděla.

„Docela jo,“ řekla nakonec.

„Docela?“ zeptal se, aby ji přiměl se více rozmluvit.

„Mám pocit, že toho po tobě nemůžu moc chtít. Myslím manželsky. Jsi pořád takový samotář. Nemáme toho vlastně

moc společného. Snad jen to, že se máme rádi.“

„Hm.“

„Je fakt, že mě to někdy mrzí. Chtěla bych toho s tebou dělat víc. Třeba tancovat, užívat si nějakou zábavu, cestovat, něco tvořit... Já nevím, cokoliv. s tebou to moc nejde a já si na to zvykla.“

„To je hodně upřímnosti najednou,“ podotkl zaražený James.

„Tady u Panny Marie si nemůžu vymýšlet a přetvařovat se.“

„Nejsi věřící, co to plácáš?“ snažil se situaci odlehčit.

„Nevěřím v Pannu Marii, ale to neznamená, že není posvátná. Prostě chci, abys to věděl.“

„Tak proč se mnou jsi?“

„Mám tě ráda, Jamesi. Ze všech lidí, které znám, mi přijdeš nejlepší.“

„Takže jsi se mnou z rozumu?“

„Ty se mnou ne? Oba víme, že bychom vedle sebe nesnesli moc lidí. Prostě jsme se pro to rozhodli.“

„Asi máš pravdu.“

„Ale to není špatně. Mám pocit, že je nám spolu fajn. Vnímám s tebou pocit bezpečí a klidu, ničím mě moc nepřekvapíš, už tě znám.“

„Hm.“

„Oba to tak máme, přiznej si to. i ty už víš, co ode mě čekat. Kdy na tebe tlačím a jak tlačím. Už víme, co máme rádi a co nás zraňuje.“

„Jsme dobří spojenci, to chceš říct, mám pravdu?“

„Není to úplně to slovo, ale ano, jsme spojenci.“

„Myslel jsem si, že je za naším vztahem mnohem víc než jen spojenectví,“ povzdechl si James.

„A ono taky je, jenom to nepoužíváme. Jsme spolu teprve pět let, máme celý život na to se skutečně poznat.“

„Mrzí mě, že mezi námi není víc.“

„Sám víš, že je. Jak se to psalo v té knize?“

„Dva mají cestu mnohem složitější než jeden. Jejich silou je však moudrost, kterou získají tím, že vedou za ruku jeden druhého,“ odpověděl James.

„V tom nás vidím. Rosteme vedle sebe, učíme se od sebe navzájem.“

„To jsou všechno krásné, ale naučené věty,“ řekl trochu našťavaně. „Jak je to s námi skutečně? Má to smysl?“

„Jamesi, vidím, že to dnes nechceš pochopit.“

„Necháme toho. Pojď raději do auta a budeme pokračovat. Vypadá to na déšť.“

James pomalu začal směřovat cestu zpět do města. s Terry už toho moc nenamluvili. Poprvé měl odvahu se zeptat, jak si stojí jejich vztah podle ní, a dopadlo to děsivým zjištěním. Jsou spolu, protože jsou na sebe zvyklí a už se znají. Jsou spojenci víc než manželé a milenci.

James si přál usnout a být raději ve vesmíru než se věnovat dojmu, že není dobrý manžel.

„Je čas vstávat, pane,“ zazněl hlas Rain.

„Jaký mám dnes program?“ zeptal se bezmyšlenkovitě.

„Máte dopoledne relaxaci, poradu s konzuly a předjednání s Ramanaky. Následně máte společnou poradu a relaxaci. Večeříme tentokrát společně, pane.“

„To zní jako pěkný vesmírný den,“ řekl jen tak, aby nebylo ticho.

Ve sprše přemýšlel nad tím, co mu říkala manželka ve snu. Začal o sobě jako o manželovi pochybovat. Přemýšlel nad tím, zda by nebylo lepší se rozvést a žít raději sám, po tom všem, co od Terry slyšel.

Porada byla pro rychlé shrnutí informací a základních faktů. Je to předjednání směnného obchodu mezi Lidmi a Ramanaky. Ve směně jsou za Zemi prvky roventálum, barnumium a tremixolineum. Za Ramanaky je ve směně technologie Airis a prvky k jejímu sestrojení. Airis je způsob, jak získat pro planetu Zemi neomezený zdroj světla, který bude bez nákladů generovat elektrickou energii pro celý svět a zdarma. Obrovské peníze, které se nyní investují do elektřiny, by se mohly přesunout na pomoc a podporu chudých a potřebných zemí v Africe a Asii. Více než polovina lidí na Zemi trpí hladem, zimou a nemocemi. Druhou polovinu lidstva stojí výroba elektrické energie stále více peněz, kterých mezi zadluženými státy ubývá.

Lidé však nemají tušení, co jsou prvky roventálum, barnumium a tremixolineum zač a co mají Ramanakům přinést.

Úkolem je zjistit co nejvíce informací o tom, kde se tyto prvky nachází a k čemu jsou využitelné. Zároveň mají Ramanakové představit ukázkou toho, jak Airis funguje. Schůzka nemá mít konkrétní závěr. Jedná se pouze o taktické a strategické setkání, ze kterého chtěli pozemšťané díky extrémně nadaným konzulům získat alespoň drobnou výhodu.

„Ramanakové přistáli v hangáru dva, pane,“ špitl rádce Bernhaimovi.

„Přišla vaše chvíle,“ řekl radní. „Nyní máte třicet minut, abyste zjistili co nejvíce informací a připravili nám lepší výchozí pozici do přímého jednání o směně. Přeji vám mnoho zdaru. Vše budeme sledovat přes kamery a mikrofony.“

Ramanakové na záznamech zdaleka nevypadali tak zvláště jako ve skutečnosti. Byli velmi podobní lidem, jen s drobným rozdílem: Jejich kůže byla pokrytá šupinami, které se na světle matně leskly. Od pohledu bylo jasné, že jsou velmi tvrdí a neústupní. Do vyjednávacího sálu jich vstoupilo pět. Dva z nich byli vědci, jeden vyjednávač a dva vzadu vypadali jako osobní stráž. Jak si AirWolf myslel, a měl pravdu, aniž by se to kdy dozvěděl, byli tito strážci na místě z jediného důvodu: Zavraždit své vlastní vědce, kdyby nejednali podle směrnic, které dostali před odletem.

Protože řeč Ramanaků byla nesrozumitelnou kombinací samohlásek, chroptění a klokotání, byl na stůl mezi vyjednávací strany umístěn virtuální hlasový překladač. Byl

natolik schopný, že dokázal lidem překládat řeč Ramanaků v reálném čase a stejně tak i obráceně. Konverzace proto mohla plynule proudit.

„Vítejte na Prime 12. Mé jméno je Pointer.“

„Pozvání bylo přijato. Grraht, jméno postavy sedící,“ odpověděl mluvčí Ramanaků.

„Ten překladač má k dokonalosti daleko,“ pomyslel si AirWolf.

„Cíl dnešního setkání je sdělit si vzájemné požadavky na směnu technologie Airis za zásobu prvků roventálie, barnumia a tremixolinea. Vyzývám vaši stranu, abyste zahájili jmenování požadavků.“

„Sto milionů jednotek všech tří prvků v čase jednou za pozemský rok. Dodávat vytěžené, hluboce mražené, aktivované.“

„Jak jednotky vytěžíme, abychom dodrželi vyžadovanou kvalitu?“ zeptal se Pointer klidně.

„Získávat průběžně ze zdrojů a aktivované mrazit do boxů po sto jednotkách.“

„Jak velké jednotky jsou?“

„Box je velký na jeden náklad. Oči upoutat ke vzhledu.“

Ramanak ukázal na holografické obrazovce model boxu s jeho rozměry v metrech.

„Deset metrů na délku, dva na šířku a jeden na výšku,“ pomyslel si AirWolf. „Co se to u nás chystají těžit?“

„Z jakých zdrojů máme jednotky získávat?“ vrátil se k tématu správně Pointer.

Ramanak Grraht, a to AirWolfovi neuniklo, udělal nepřírozený

pohyb rukou na desce stolu a na setinu vteřiny se podíval bokem od všech konzulů.

„Organický podklad,“ odpověděl jakoby nic.

„Těžba bude probíhat ze zemského povrchu?“

„Souhlasící,“ odpověděl jistě Grraht.

Debata se podobně nejasným způsobem ubírala ještě deset minut. AirWolf pozoroval, že tato schůzka je skutečně jen informativní. Ani jedna strana nechtěla nic říci a nic vyjádřit otevřeně.

Dozvěděli se jen to, že technologie Airis je postavena na základě obnovitelných zdrojů, které jsou na některých planetách v soustavě Ramanaků. Samotné zařízení je potom sestaveno z velmi drahých technologií. Podařilo se je ovládnout teprve nedávno.

Ramanakové se přesně po třiceti minutách zvedli a opustili vyjednávací sál. Zanedlouho konzulové sledovali letku Ramanaků, jak opouští Prime 12.

„Vyjednávání šlo dobře, Pointere,“ začal Bernhaim. „Vedl jste si výborně. Nepodal jste žádné informace. Bude to, zdá se, velmi těžké jednání. Jistě se však podaří Airis pro Zemi získat výměnou za hodnotu, která nám nebude chybět. Vědci na Zemi právě teď zkoumají, co by mohly prvky roventálium, barnumium a tremixolineum být a k čemu by nám mohly sloužit.“

Pro dnešek si dejte volno. Program ve vašich dataletech byl upraven. Jděte relaxovat do odpočinkového modulu. Když

budete moci, přemýšlejte nad tím, jak získat více informací, jak udělat další správný krok.“

AirWolf si dokonalou masáž užíval. Zároveň přemýšlel, proč Ramanak udělal taktickou chybu, které si snad nikdo nevšiml, když přiznal, že prvky, které chtějí získat, jsou na organickém podkladu.

„Pane,“ oslovila jej Rain po skončení masáže, „potřebovala bych s vámi mluvit, pane. Můžete jít se mnou?“

Byla neklidná a zdála se rozrušená.

„Rain, co se děje?“ zeptal se opatrně.

„Pojďte se mnou, pane,“ řekla jako na jehlách.

Následoval ji směrem ke svému pokoji. Rain vypadala, jako by za každým rohem někoho čekala. Byla nepřírozeně opatrná, přesto jednala obratně.

„Rain, co se děje?“

„Počkejte ještě chvíli.“

Zavřely se za nimi automatické dveře. z kapsy vytáhla malý přístroj a zmáčkla kombinaci tlačítek.

„Teď jsme sami,“ řekla už klidněji, „ale nemáme moc času.“

„Rain, tohle začíná být divné, co se děje?“

„Během jednání s Ramanaky jsem si všimla několika důležitých věcí,“ řekla, „a věřím jenom vám.“

„O co jde?“

„Něco není v pořádku,“ pokračovala tiše. „Dostala jsem se do složek Prime 12 přes svůj datalet. Nevědomě jsem zvolila jinou datovou cestu a zachytila jsem informaci, kterou byste

měl vědět. Viděla jsem scénář celého rozhovoru s Ramanaky. Ještě dříve než Pointer nebo Grraht řekli jediné slovo, četla jsem text, který měli vyslovit.“

„Co to má znamenat?“ zeptal se zamyšleně AirWolf.

Náhle v těle cítil vlnu energie, která jím projížděla. Vnímál, jak jej tělo drží zpět. Jako by se snažilo, aby se nijak neprojevil. Rozhodl se náhlý impulz respektovat.

„Mluvila jste o tom s někým jiným? Ptala jste se na to hlavního radního Bernhaima?“

„Ne, pane. Já...“ zakoktala se a ukázala za AirWolfa.

Měl náhle velmi intenzivní pocit, že je něco zcela v nepořádku, že je velmi blízko velké nebezpečí. Cítil, jak jeho tělo reaguje stejně negativně jako ve chvíli, kdy se objevil na Prime 12.

Ohlédl se.

Spatřil něco velkého, jak překrývá sklo jeho ložnice. Ozvalo se zaskřípání a praskání skla. Sklo prasklo a do místnosti vběhly dvě nebo tři postavy. Rain začala křičet hrůzou, když se k ní blížily. Bylo z ní cítit, že křik hraje. AirWolf stál klidně. Podařilo se mu odolat velkému návalu stresu. Rychle projížděl očima celý prostor ložnice. Chtěl vidět co nejvíce.

Bylo mu jasné, že před únosem nemá šanci utéci. Proto se nebránil a zbytečně nevyvíjel odpor, který by jej stál zbytečně rány, možná nešikovně aplikovanou mimozemskou medikaci nebo smrt. Chopily se jej silné šupinaté paže, přes hlavu mu nasadily masku, skrze kterou nebylo vidět ven. Nastala tma a nakonec se vytratilo i vnímání světa poté, co ucítil píchnutí za

krkem.

... náhle se ozvalo rozbití hrnku o podlahu.

„Co se to...“

„Jane, rozbila hrnek. Nelam si s tím hlavu,“ řekl James automaticky.

„Unesli mě,“ uvědomil si.

Náhle se cítil zvláště opuštěný a osamocený. Měl vedle sebe svou krásnou ženu Terry, ale ani to nezabránilo nepříjemnému pocitu úzkosti a strachu, aby se rozlily po celém jeho těle. Přitiskl se k Terry. Snažil se zhluboka dýchat.

„Co je s tebou, Jamesi?“ zeptala se starostlivě.

„Ještě ke všemu je zase neděle. Co je to sakra za svět? Co se mi to děje?“ ptal se sám sebe.

Nedokázal jí odpovědět, aby to pochopila. Před chvílí jej držely silné šupinaté ruce v pokračování vesmírného snu. Jediné, co se mu na nepříjemné vzpomínce zamlouvalo, byla skutečnost, že alespoň někde se čas posunuje kupředu.

„Jdu běhat. Vrátím se za hodinu. Vezmu ti nevonící vložky, chceš?“

„Jsem ohromena,“ řekla hraně Terry.

Vyběhl z domu. Zamířil do kopce a pokračoval směrem

k hvězdárně. Celou dobu se mu honilo hlavou, co se to stalo. Vybavoval si naprosto dokonale celou scénu. Hranou panickou reakci Rain a postavy, jak se jej zmocnily a nasadily mu masku. Zaráželo jej, že nezačal šílet nebo bojovat. Prostě pozoroval, co se okolo něj děje. Byl si jistý, že do pokoje na Prime 12 vstoupily čtyři postavy. Dvě se vrhly na Rain a dvě na něj. Urostlí Ramanakové v červených volných šatech s šátky přes hlavu a obličej. Viděl jen lesk temných očí.

„Co to má znamenat? Jak to, že je pořád neděle? Jak to, že ten vesmírný sen pokračuje a tady na Zemi se neděje nic?“

Vnímal, jak se jej zmocňuje panika. Začínal mít pocit, že se mu musí rozskočit vědomí, že se musí zbláznit. Už to nešlo unést. Děsivě jej bolela hlava a celý se hroutil pod strachem, co se s ním děje.

Za zatačkou zaštekal pes. Pronikavý zvuk Jamese probral.

„Musím se soustředit na další krok, nesmím myslet na nic jiného. Teď běžím do obchodu koupit nevonící vložky.“

Pomyšlení na další konkrétní úkol jej trochu uklidnilo. Rozběhl se, minul pána s malým psem a podél hvězdárny zamířil do místní samoobsluhy.

Doma jej čekala příjemná sprcha. Dlouho se nahřívá a zcela klidně plýtvá vodou. Měl pocit, že se neděle bude stejně opakovat a on za jinak drahou teplou vodu nebude muset platit.

„Jamesi, jsi v pohodě?“ zeptala se Terry přes dveře.

„Jo, jen se nahřívám. Venku byla hrozná zima, nechci se nachladit.“

„Dobře, ale nebuď tam zase moc dlouho, aby ses mi nerozpustil. a díky za vložky.“

James chvíli poslouchal, jak se baví Terry s Jane v kuchyni. Jejich rozhovor byl naprosto o ničem, ale uklidňoval ho. Slova mu dodávala pocit normálnosti. Podařilo se mu na chvíli uvolnit úzkost. Konečně se zhluboka nadechl. Udělalo se mu dobře.

„Terry,“ oslovil manželku vyhrátý ze sprchy.

„Co bys rád, manželi?“ zeptala se hraně důležitě.

„Pojď ke mně,“ vyzval ji.

Chytil ji kolem pasu a přitáhl k sobě. Chvíli se bránila, bylo to na ni příliš rychle. Nakonec se však do objetí uvolnila. James ji políbil na krk a pohladil po boku až k prsům.

„Vážně?“

„Vážně.“

„Ach,“ vzdychla, když ji políbil na krku, kde to měla nejraději.

„Pojď na postel,“ špitl jí do ucha.

Položili se vedle sebe. James začal pomáhat své ženě z šatů. Její teplá kůže přitahovala dotek silných rukou Jamese. Za krátkou chvíli byla nahá. Její nádherné tělo se mu nabízelo v plné, dokonalé kráse. Cítil, jak pulzuje vzrušením. Nechtěla to uspěchat, koupala se ve vlnách vášně a touhy. James si ji vychutnával dotykem rukou a hrudi. Tiskl její ruce k posteli a nechával si ji pro sebe jako trofej za klid projevený při vesmírném únosu. Vzrušení jej zcela pohltilo. Zapomněl na

úzkost.

Terry, jak bylo jejím zvykem, mírně pokrčila nohy. Odhalila tím své lůno. Byla připravená pro splynutí. James spojení oddaloval jen chvíli. Přišel impulz. Terry slastně vzdychla a objala manžela.

Po vši vášni a projevech fyzické lásky spolu leželi v posteli. Dívali se do stropu. Terry ležela na Jamesově hrudníku.

„Jaký jsem manžel? Myslím upřímně...“

„Jsi dobrý manžel. Logicky bych nemohla říct nic proč ne. Staráš se o mě, jsi na mě hodný, máš o mě zájem.“

„A nelogicky?“

„Někdy mám pocit, že spolu málo trávíme čas.“

James přesně věděl, co chce říci. Tentokrát se rozhodl neurazit, ale skutečně naslouchat své ženě.

„Chtěla bych s tebou třeba tancovat, nebo, co já vím, můžeme dělat cokoli. Jenže tebe toho moc nebaví.“

„Měl jsem vždycky za to, že náš vztah tvoří a naplňují chvíle jako je tahle,“ řekl klidně James.

„Ano, to je pravda. Můžeme si říct cokoli a budeme se chápat. Proto jsem říkala, že logicky jsi dobrý manžel. Jen pocitově mě to někdy mrzí. Jsi takový trochu individualista, samotář, možná i trochu vyděděnec.“

„To zní zajímavě. Jak to myslíš, vyděděnec?“

„Myslím, že seš sice hodně s lidmi a seš jim blízko a vypadáš velmi srdečně a nápomocně. Když už tě znám tak dlouho, vidím, že seš od lidí ve skutečnosti velmi daleko. Že

k sobě nikoho moc nepustíš. Ani mě ne.“

„Jak se to projevuje, že tě k sobě nepouštím?“ zeptal se mile James.

„Projevuje se to třeba tak, že vidím, jak tě často něco trápí, ale neřekneš mi to. Necháváš si to pro sebe.“

„Měl jsem za to, že s tebou sdílím všechno.“

„Logicky ano,“ zasmála se Terry tomu, jak to pořád opakuje. „Emotivně, vnitřně, nebo jak to říct, ne. Jsi na to sám a já to cítím.“

James nic neříkal. Musel o sobě přemýšlet.

„Ale jsi dobrý manžel. Miluji tě takového, jaký jsi. a možná, možná jednou projdu těmi těžkými ocelovými dveřmi tvé duše a poznám, kdo skutečně jsi. Možná jsem jediná, kdo to kdy dokáže.“

„Možná.“

Začaly se ozývat klokotavé hlasy. Nebylo jim rozumět. AirWolf se pomalu probíral. První, co si uvědomil, byl fakt, že by ocenil trochu hydropaminu. Atmosférické šoky mu dělaly zle. Měl pocit na zvracení. Otevřel oči.

Kolem sebe viděl jen změt' nohou a spoustu pohybu. Najednou jej někdo chytil a vytáhl na nohy. Navalilo se mu. Nutkání zvracet však zastavil ženský hlas.

„Pane, dejte si tu jejich tabletku, udělá vám to dobře.“

„Rain?“ uvědomil si.

V tu chvíli v ústech ucítil malou hroudu hořké chuti. S donucením ji polkl. Sklouzla mu do krku překvapivě hladce.

„Brzy se vám udělá dobře, pane,“ řekla Rain.

„Kde to jsme? Co se to děje?“

Ozval se klokotavý zvuk. Šupinaté paže jej chytily za ramena. Cítil, jak je veden kupředu. Ozvalo se zarachocení. Paže jej strčily dopředu. AirWolf v nedostatku koncentrace upadl na zem. Cítil, jak vedle něj dopadl ještě někdo. Byl si jistý, že je to Rain.

„Jsme na lodi Ramanaků,“ odpověděla tiše. „Jsme na cestě na jejich domovskou planetu, řekla bych.“

„To se máme,“ procedil mezi zuby AirWolf.

Hořká tableta začala účinkovat. Začal vidět ostře, přestalo se mu chtít zvracet a schopnost ovládat tělo se blížila přirozenému stavu.

„Proč nás unesli? Co se děje?“ zeptal se již při plném vědomí.

„To bych vám ráda vysvětlila, pane,“ prozradila Rain. „Jen počkáme, než nás nechají o samotě. Souhlasíte?“

AirWolf kývl a rozhlédl se okolo sebe. Byli na zemi, v luxusní cele. Na stěnách byla bílá bodová světla. Výhled oknem měli do nekonečných dálek vesmíru. Pod oknem stál stůl se dvěma židlemi a po stranách dvě pohodlné postele. Nad elektricky uzamčeným vchodem byla kamera pro holografickou obrazovku.

„Jak poznáte, že jsme o samotě?“ zeptal se.

„Tak jako vy jste nejlepší vyjednaváč na Zemi, tak já jsem velmi citlivá na to, zda nás někdo vnímá a jakou pozornost tomu přikládá.“

„No fajn,“ řekl klidně AirWolf.

Sedl si na postel a zadíval se z okna na vesmír. „Co má tohle všechno být? Únos, pořád ty sny ze Země. Navíc si ještě pořád nemůžu vzpomenout, co se stalo před tím, než jsem se objevil na Prime 12.“

„Brzy vám to vysvětlím, pane,“ ozval se hlas Rain v jeho mysli.

Sekl po ní pohledem.

„Co to sakra je?“ procedil mezi zuby.

„Ještě se toho musíte hodně dozvědět,“ ozval se opět v jeho mysli její hlas.

AirWolf se na chvíli myšlenkově odpojil od probíhající situace. Potřeboval se uklidnit, zkoncentrovat a začít pořádně myslet. Nevěděl, jaké medikamenty do něj aplikovali a co mohou způsobit.

Podíval se na z okna, na vesmír. Neviděl planetu Zemi, neviděl Prime 12, neviděl nic známého. Na chvíli se mu zamotala hlava. Raději sklopil pohled k podlaze. Zhluboka se nadechl.

„Už můžeme mluvit?“ zeptal se po chvíli.

„Ano,“ řekla Rain ozvěnou v jeho mysli.

„Vysvětlete mi to. Všechno,“ řekl tiše AirWolf.

„Budu vám informace předávat po částech. Je toho najednou

příliš a vzhledem k tomu, že jste experiment, nemuselo by to dopadnout dobře.“

„Experiment?“ podíval se na ni překvapeně.

„Ano, experiment. Na lodi jsem byla vázána mlčenlivostí a mé myšlenky byly stopovány, proto jsem na vás nemohla mluvit skrze vaše myšlenky. Mám pocit, že tady mě už příliš dlouhý život nečeká. Chtějí skrze nás vydírat Zemi a mě zabijí jako první.“

„Už teď toho na mě začíná být moc.“

„A to jsem ještě nezačala.“

„Mluvte, budu informace zpracovávat rychle.“

„Jste součástí experimentu Airis. Tento experiment je založen na vyhledávání nejschopnějších lidí na světě v jedné specifické oblasti. Vy jste byl vybrán pro vyjednávání a nadhled. Máte podle všech dostupných informací nejlepší profil právě v těchto oblastech.“

„Jak se to o mně někdo dozvěděl?“

„Utajené úřady vlády sledují všechny studenty na světě. Chování, reakce, odpovědi na otázky, způsob písma, dědičné dovednosti a spoustu dalších předpokladů. Každý váš test, každá vaše poznámka je digitálně archivována. Ze všech záznamů počítač neustále sbírá data a vyhodnocuje je. Pokud se do systému zadá, že je vyžadován člověk, který bude nejlepší na sestrojení obloukového reaktoru, počítač najde jméno. Pokud budete hledat nejlepšího politického leadera, získáte konkrétního člověka.“

„Chápu, pokračujte.“

„Když se na Zemi podařilo získat od Ramanaků plány technologie Airis – samozřejmě tajně a nelegálně – bylo zjištěno, že je to více než přístroj, který umí produkovat nekonečné množství energie. Je to něco víc, ale nevíme přesně co,“ Rain mluvila opatrně.

„Pokračuj, co to pro mě znamená?“

„S podobnou technologií jako je Airis přišlo do styku velmi silné zařízení. Tím vám byla vymazána paměť, a byl jste trénován pro splnění svého úkolu.“

AirWolfa silně rozbolela hlava. Rain to vnímala.

„Jak to? Jak je to možné?“

„Dokázali vám vymazat paměť tak, že vytvořili vaši kopii v originálu. Pod slupkou běžného člověka je vytrénovaný vynikající vyjednaváč.“

„Já jsem jen svoje kopie?“

„Ano.“

„To je ...! Co se ode mě chce? Proč by mě unášeli, když...“

„Počkej chvíli, vysvětlím vám to,“ zastavila ho. „Byl jste společně s dalšími, kteří prošli stejným procesem, vyslán na Prime 12, abyste vyjednával o získání originální technologie Airis. Ramanakové nemají tušení, že něco podobného již máme. Proto jste byli vysláni, abyste o ní vyjednávali a stále tím tvořili dojem, že o ni máme zájem. Utajené úřady vědí, že Ramanakové mohou kdykoliv zaútočit a Zemi zničit. Nemáme zdaleka tak dobré vybavení a Prime 12 Zemi ochránit nedokáže. Vyjednávání měla tomuto nebezpečí zabránit.“

„Proč nás unesli? Mohli rovnou zaútočit a vzít si, co chtějí.“

Roventárium, barnumium a tremixolineum si prostě můžou sebrat a jít. Nebo ne?“

„Mohli, jenže nevědí, že nejsme tak dobře vybaveni. Na Zemi mohou detekovat několik jaderných pozic, které by je silně poškodily a docela možná i odvrátily. Je to však jen počítačový trik, který zmátl jejich přístroje. Ve skutečnosti nic takového na Zemi není.“

„To silně připomíná druhou světovou válku a hru o Enigmu, kterou spojenci měli dlouho před koncem války.“

„Ano, přesně tak.“

„Jak to, že to Ramanakové neprohlédli?“

„Protože oni u naší druhé světové války nebyli.“

Rain s sebou náhle trhla.

„Nemluvte o ničem důležitém, někdo se blíží.“

Chvilí dělala, že se nic neděje. Prošla se po místnosti k oknu a zpět k zamčeným automatickým dveřím.

„Na co myslíte?“ zeptal se AirWolf.

„Na vás.“

„Proč?“

„Řekla jsem, ať mlčíte!“

AirWolf si byl jistý, že Rain dlouho nepromluví. Začaly si jej brát myšlenky. Stahovaly jej mimo realitu do hlubokých úvah.

„Jsem bez paměti. Originál mě je někde hluboko ve mně. Proč se, ale pokaždé stane, že je neděle, když se na Zemi probudím?“

Cítil tlak v hlavě. Jako by se jedna část jeho mozku chtěla

spojit s druhou, ale nešlo to. Tlak sílil.

„AirWolfe!“ řekla Rain v jeho myslí. „Nesmíte dovolit, aby vás ten tlak pohltit.“

Podíval se na svou konzultantku. Přivřel oči, vypadal přísně.

„Každou noc se probouzím na Zemi se svou manželkou Terry. Jak to?“

„V přítomném čase?“ ozval se překvapený hlas v jeho myslí.

„Ne, pokaždé je to neděle. Probudí mě úder hrnku o zem. Rozbije ho spolubydlící. Kdykoliv usnu jako AirWolf, na Zemi se probudím jako James. v ten stejný den, v tu stejnou chvíli.“

„V ten den se muselo stát něco důležitého, něco velmi zásadního, co nebylo možné z vašeho původního vědomí oddělit. Ale nejsem si tím jistá.“

„Je to obyčejný den. Prožil jsem ho už několikrát a pokaždé jinak. Nic zásadního se nestalo. Jen jsme si s Terry vážně promluvili o našem vztahu.“

Rain nic neříkala.

AirWolf se podíval do vesmíru. Opět se ho na chvíli zmocnila úzkost ze vzdálenosti od Země.

„Jdou sem,“ řekla po chvíli konzultantka.

Otevřely se dveře. Stáli v nich tři Ramanakové v červených hábitech. Pouze jejich šupinaté ruce a tváře byly odhalené.

Vydali několik klokotavých zvuků a ukázali na Rain.

„Co říkal?“ zeptal se AirWolf tiše.

„Že mě mají vzít s sebou. Šlo to rychleji, než jsem čekala.“

„Co?“

„Teď budou žádat výkupné. Ty tři prvky za můj život. Nikdo na Zemi mě nebude chtít zachránit, popraví mě v přímém přenosu. Jsem připravená. Vy musíte žít.“

„Rain!“ řekl důrazně AirWolf. „Musí existovat nějaká cesta pryč. Nechci vás nechat zemřít. Sám si neporadím už vůbec!“

„To bude v pořádku, nebojte se. Ještě vám pomůžu.“

„Můžete ke mně mluvit i na dálku?“

„Nebudete mě slyšet tak dobře, ale ano. Pokusím se o to.“

Rozhovor se odehrál během několika vteřin, kdy ji Ramanakové chytili a vedli ven z cely. Dveře se za nimi zavřely. AirWolf zůstal sám. Chvíli bylo ticho. Začal propadat panice a strachu. Tlak v hlavě začal sílit.

„První chodbou doprava,“ ozval se hlas Rain. „Kód dveří jsou symboly vypadající jako meč, strom, písmeno L a svislá čára. Za dveřmi se nachází řídicí místnost. Jděte do druhých dveří vlevo. Cesta vede dolů, určitě povede k záchranným modulům. Pokusím se vám pomoci ještě nějak.“

„Jak se odtud můžu dostat ven?“ ptal se sám sebe. „Musím využít toho, že budou všichni poutat pozornost na Rain.“

Chytil se za krk, aby zapřel ruku. Měl pocit, že se mu tak bude lépe přemýšlet. Náhle ucítil drobné píchnutí. Prstem o něco zavadil. Tentokrát se míst dotkl opatrně.

V záblesku vzpomínky se mu vybavila injekce, kterou dostal ve chvíli, kdy je unášeli. Chtěl ostrý předmět vytáhnout, ale nešlo to. Jako by pod kůží bylo ještě něco, co bránilo hladkému vytažení.

Náhle se otevřely dveře, ve kterých stál Ramanak v červeném.

Začal vydávat klokotavé zvuky a mířil k AirWolfovi. Silně mu stáhl ruku k pasu. Díval se na jeho krk a stále vydával podivné zvuky.

„Jo, takhle to je, chlapče,“ řekl polohlasně AirWolf. „Pro vás je důležité, abych to měl, že?“

Ramanak mu nemohl rozumět.

„A když se budu snažit to vytáhnout, tak mi v tom budete chtít bránit. No jo, to znamená, že když to ze sebe dostanu, tak mě nebudete moct kontrolovat, že jo?“

Najednou se AirWolf začínal cítit silný a mocný. Měl pocit, že když mluví nahlas, dělá se mu v mysli jasno. Jako by najednou viděl všechny souvislosti.

Nad jejich hlavami se rozzářila holografická obrazovka. Byla v ní Rain. Dva Ramanakové ji drželi za ramena. Jeden z nich začal vydávat zvuky jejich řeči. Bylo to zcela jistě vysílání na Prime 12. Překladače pozemské vesmírné lodi předávaly Bernhaimovi a jeho týmu přibližnou představu, o čem je řeč.

Ramanak se podíval nad sebe. To byla velká chyba.

AirWolf jej vší silou odmrštil na postel. Ramanak zakopl o rám postele a udeřil se o zeď do hlavy. AirWolf nečekal a silou si vytrhl ostrou věc z kůže pod krkem. Na ostrou bolest nedbal. Vyběhl z cely. Dveře se za ním zavřely, aniž by jeho čip opustil místnost.

Přesně podle instrukcí Rain mířil první chodbou doprava. u dveří byl displej se symboly.